

VIIMANE ÕDE

KENDRA
ELLIOT

Originaali tiitel:
Kendra Elliot
The Last Sister
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on ilukirjandusteos. Nimed, tegelased, organisatsioonid, kohad, sündmused ja juhtumid on autori kujutluse vili või neid kasutatakse ilukirjanduslikul eesmärgil. Igasugune sarnasus tegelike elus või surnud isikute ja tegelike sündmustega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Maie Lüüs
Toimetanud Liina Biene
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Caroline Teagle Johnson

Text copyright © 2020 by Oceanfront Press Company.

All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

E02439824

ISBN 978-9916-31-268-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

Minu tütardele

Mälu ei ole oma olemuselt usaldusväärne.
Aja jooksul see halveneb.
Trauma tagajärjel mälestused killustuvad.
Eraldatuses võib mälu üldse kaduda.

Ellen Kirschman, PhD

Esimene peatükk

Naine mässis värisevad sõrmed kampsuni allääre sisse, et mitte rikkuda sõrmejälgi, kui ta mööda vererada minnes tagumise terrassiukse lahti libistas. Väljas valitses pimedus, koidikuni oli jäänud veel paar tundi ja sisse imbus soolaka rannikuudu jahutatud külma õhku.

Verejäljed läksid üle väikese veranda ja siis puutrepist alla. Emily järgnes neile, tajudes peas südamelööke, hoolimata tugevast suitsulõhnast õhus. Vererada kadus rohu sisse ja muutus kehva valguse tõttu peaaegu nähtamatuks, kuid ta tundis vaistlikult vajadust heita pilk tagaia pool olevasse metsa.

Puu otsas kiikus miski. Naisel jäi hing kinni.

Palun. Mitte jälle.

Teine peatükk

„Kes rikkus kuriteopaiga?“

Bartonville'is väikese maja taga seistes ja ümbritsevaid kõrgeid kuuski jõllitades surus FBI eriagent Zander Wells maha raevu, mis temas harva pead tõstis. Tavamenetluse jultunud eiramine *kõikjal* tekitas tal tahtmise kellelegi virutada.

See oli tema puhul ebatavaline tung.

„Minu šerifiabi on kollanokk. Ta on noor,“ ütles Clatsopi maakonna kõhetu šerif, pühkides põselt vihmapiisku. „Minu meelest sai ta šoki. Siin linnas ei ole neli aastat vägivaldset surma nähtud ja kasuks ei tulnud ka asjaolu, et ta ohvreid tundis.“ Šerif Greer raputas kaastundlikul ilmel pead. „Enda arust tahtis ta ainult aidata.“

Zander vahetas pilke FBI eriagendi Ava McLane'iga. Viimane pööritas silmi.

Bartonville'i pidas koduks vähem kui tuhat inimest. Tilluke rannikulinn asus massiivse Columbia jõe kaldal, mitte kaugel sealt, kust see suubus Vaiksesse ookeani. Linn paiknes kõrvalises kohas, seda eraldasid Oregoni tihedalt asustatud Willamette'i orust Rannikumäestik ja tuhanded aakrid metsamaad. Agendil kulus Portlandist siia sõitmiseks veidi vähem kui kaks tundi.

Nende jalge ees lebas laibakott, millesse oli asetatud üks ohvri-test. Zander ja Ava olid vaadanud toda noort meest vaikides, enne

kui naine viipas tehnikule, et koti lukk kinni tõmmataks. Ava nägu jäi ilmetuks, kuid tema silmis välgatas korraks raevutuluke. Zander kartis, et ei unusta vist iial tolle noormehe nägu.

Nagu ka pilti mehe surnud abikaasast majas.

Juurdluse algus kulges üle kivide ja kändude. Näinud Sean Fitchi tagahoovis puu küljes kõlkumas, oli esmareageerijast šerifiabi köie katki lõiganud. Sündmuskohalt oli läbi trampinud veel kolm šerifiabi, kes liigutasid kuriteopaigas mõlemaid laipu. Šerifi esialgse avalduse tõttu mõrv-enesetapu kohta kulutati väärtuslikke tunde, enne kui kohtuarst kohale ilmus ja sellise järeldusega ei nõustunud.

Tema ei olnud ainus inimene, kes šerifi avalduse kahtluse alla seadis. Mõrvadest teatanud tunnistaja helistas hiljem Portland FBI kontorisse ning teatas poodud mustanahalise mehe laubale lõigatud vihamärgist. Tagurpidi kolmnurk suurema kolmnurga sees.

Sean Fitchi valget naist aga oli nende magamistoas korduvalt pussitatud. Paistis, et Seanile löödi noahaavad samas kohas, misjärel ta veeti majast välja ning poodi üles.

„Teie osakonna mainele ei mõju eriti hästi, et tsiviilisik oli see, kes teatas sellest kui võimalikust vihakuriteost.“ Zander põrnitses Greeri, kelle šerifikaabult tilkus vett. Õiget sadu ei olnud, tibutas vaid uduvihma. Tüüpiline Põhja-Oregoni petlik rannikuilm, mis meelitas välja, kuid tegelikkuses kleepus udu tihedalt riiete ja naha külge, tehes keha läbimärjaks.

Greer krimpsutas nägu ja vaatas maha oma saabastele. „Meie maakonnas ei ole taoline rassistlik jama võimalik – ja veri on sisse-lõikeid hängustanud. Ma ei ole ikka veel veendunud, et need märgid midagi sümboliseerivad.“

Agent mõistis teda. Need kolmnurgad ei olnud Ku Klux Klani tavalised sümbolid. Kuid šerif oli töötanud õiguskaitstes ammust aega.

Ta pidanuks teadma, kui midagi taolist on õhus.

„Siiski ei põhjusta silmus ja kannatanu nahavärv kahtlusi,“ ütles Ava. „Kui see ei ole ohumärk, siis ma ei tea, mis see on.“

Greer raputas pead. „Meil ei panda sääraseid kuritegusid toime. Enesetapp on rohkem levinud.“

Väikeses šerifiosakonnas töötas kolm uurijat. Kaks osales kohtu-protsessil, mis toimus väljaspool nende osariiki, ja kolmas viibis gripiga kodus. Greer oli ise algatanud esialgse uurimise, paludes abi ainult osariigi politsei kriminalistikalaborilt kuriteopaiga üle vaatamisel.

Kas mehe oskused on rooste läinud, mõtles Zander, või on ta lihtsalt liiga enesekindel?

Igal juhul pidid agendid nüüd sellesse segadusse valgust tooma.

Mees uuris maapinda puu all. Seda kattis kümmekond kollast nummerdatud kuriteopaiga tähist ja kümmekond jalajälge. Pikka lohku, kus surnukeha tõenäoliselt mingil hetkel lamas. Köie pik-kust. Ta vaatas üles. Oksa küljes rippus veel üks köiejupp. Tegemist oli kõrgete kuuskede seast välja paistva raagus lehtpuuga, mille hele jäme tüvi ja pahlklikud oksad andsid tunnistust tema pikast karmist elust.

Oks ei olnud väga kõrgel, kuid piisavalt kõrgel.

„Tapjaid oli kaks. Vähemalt,“ pomises Ava endamisi ja Zander nõustus vaikides. Sean Fitch ei olnud just väike mees. Tema poomine nõudis jõudu.

Ja inimesi, kes püüdsid mingit oma sõnumit edastada.

Agent pööras ümber ja kõndis tagasi maja juurde, püüdes mitte astuda ilmsele keha lohistamise rajale, mida mööda olid tapjad mehe majast välja tirinud – ehkki jälgede järgi otsustades oli sealt juba mitu saabast läbi trampinud. Ta peatus ja heitis pilgu kõrbenud võsale maja tagakülje vastas, kust paiskus õhku bensiinilõhna.

Keegi püüdis maja põlema süüdata ja kukkus selles haledalt läbi. Üks majakülg oli söestunud ja mõned põõsad saanud tuleroaks.

„Mitte eriti arukas teguviis,“ märkis Ava. „Võib-olla tulid nad niisugusele mõttele hiljem?“

„Neil oli bensiin kaasas,“ ütles Zander.

„Me asume maapiirkonnas. Vean kihla, et paljudel inimestel on bensiinikanister autos.“

„Tõsi. Võimalik, et üks kurikaeltest sattus paanikasse ja lootis maha maha põletades asitõenditest vabaneda.“

„Nad alahindasid Oregoni vihma.“

Agent vahtis tumenenud majakülge pikalt, häiritud mõttest, et sel näis puuduvat nähtav seos ülejäänud kuriteopaigaga.

Ta liikus betoonist trepiastmetest üles maja tagumise ukse juurde ja tõmbas märgade kingade peale sussid. Ava ühines temaga ja kattis kinni ka oma kingad. Nad kandsid endiselt kindaid, nagu esimesel maja põgusal ülevaatamisel.

Nad astusid laitmatult puhtasse, kuid aegunäinud kollakate seintega kööki. Zander oli juba otsinud kadunud nuga, kuid ta ei saanud kohe selgust. Fitchide sahtel oli täis kokkusobimatuid köögitarbeid. Noakomplekt puudus üldse. Köögikapp ja sahtlikäepidemed olid kaetud musta sõrmejäljepulbriga.

Köögist tagaukseni kulges kuivanud vere rada.

Paistis veel musta pulbrit, asitõendite tähiseid.

Mööda kitsast koridori edasi liikudes püüdis mees tasakaalu hoida, asetades jala vaibal mõne sentimeetri laiusele vabale kohale seinä ääres, vältides laia vererada.

Agendid peatusid suurima magamistoa uktsel. Nad märkasid ruumis jõhkra vägivalla märke. Suure tumeda pleki järgi otsustades oli Lindsay Fitch voodi kõrval vaibal verest tühjaks jooksnud. Naise laip oli juba autosse kantud, et viia see edasi surnukuuri, kuid agendid vaatasid surnukeha kuriteopaika jõudes üle. Tavaliselt mees hilines sündmuskohtadele ja surnukehad olid juba läinud.

Osariigi kriminalistikalabori asitõendite meeskond oli lõiganud vaibast tükid välja ja need ära viinud. Paljast vineeri katsid katkised tillukesed värvitu vaiba polstri tükid. Seintel paistis verejugasid, verd oli pritsinud lakke, voodi peatsilauale ja jätnud lambile suured plekid. Veel rohkem verd leidis linadel. Agendi ninna tungis metalne lõhn, kui ta telefoniga sellest kohast paar fotot klõpsas.

Miks lõhnab meie keha vedel ollus metalli järele? Elutu aine järele.

Seani vere jäljed läksid voodi kaugemast servast koridori, nende trajektoori märgistasid kohati kollased tähised.

Zander nõustus taas, et asjasse võis olla segatud vähemalt kaks inimest. Paistis, et mõlemaid ohvreid üllatati ja vaigistati kiiresti. Kummagi kätel või käsivartel leidus vaid mõni kaitsehaav. Magamistoa vaipa kattis veriste jäljemustrite segadik. Mees uskus, et näeb kahte selgesti eristatavat mustrit, kuid ta teadis, et kõigepealt tuleb eemaldada kohale sõitnud šerifiabide saapajäljed.

Ta hingas välja. Kuidas šerif Greeri osakonna käitumine kuriteopaigas teda marru ei ajanud?

„Surnukehad peavad minema Portlandi kohtuarstlikku osakonda,“ nentis Ava tuba üle vaadates. „Mitte kohalikku. Soovitavalt doktor Rutledge'i silma alla.“

Zander noogutas. Edaspidi tuli juhtumi käsitlemises vigu vältida. Appi tuli kutsuda osariigi tipp-kohtuarst. Rohkem ei tohtinud eksimusi lubada.

Rassistlik hõng. Saastunud sündmuspaik.

Nüüdsest hakatakse topeltmõrva korralikult uurima, mille lahkunud on ära teeninud.

Agent kuulis, kuidas šerif nende taga koridoris seisma jäi.

„Kas Bartonville'is on kunagi olnud oma politseijaoskond?“ päris Zander. Nad olid Avaga enne FBI Portlandi kontorist lahkumist piirkonna esmareageerimise ulatust ja logistikat uurinud. Väikelinnale, kus mõrv toimus, laienes õiguskorralduse osariigist kaugemalt.

„Ei. Astoria linn vahel reageerib, kuid Warrentoni maakonna jaoskond asub Bartonville'ile lähemal, nii et tavaliselt teeme seda meie.“ Šerif Greer kõhatas kurgu puhtaks. „Osariigi politsei sekkub siis, kui vajame tehnilist tuge või inimressurssi. Üldiselt on siin üsna vaikne. Elu läheb rohkem käima turismihooajal. Osariigi politsei aitab meid, kui neile helistan.“

Agent tabas allteksti: *FBI-d pole vaja.*

„Missugune kahtlusalune teile kuriteopaiga külastamisel esmapilgul pähe torkas, šerif?“ küsis Ava viisakalt. Zander teadis seda hääletooni. Naine pulbitses vihast. Ta oli naisega koos töötanud

rohkem kui viis aastat ja tundis ära tema iga tujumuutuse. Ta imetles oma visa ja terava mõistusega kolleegi.

Šerif näpistas oma lõuga, nagu alati, kui ta mõtles. „Ei tea. Meil on omad idikad, jotad ja narkarid, kuid ma ei kujuta ette, et nad oleksid võimelised sääraseks vägivalleks. Ilmselt ei olnud tegemist kohalike kurjategijatega.“

„Teie sõnul on Fitchid elanud siin vaid aasta?“ uuris agent, lootes, et šerifi kaitsev hoiak oma elanike ja alamate suhtes ei mõjuta viimase võimet uurimist korraldada. Tema vastumeelsus pidada kurjategijaid kohalikeks oli nagu juhtumi piilumine luku august.